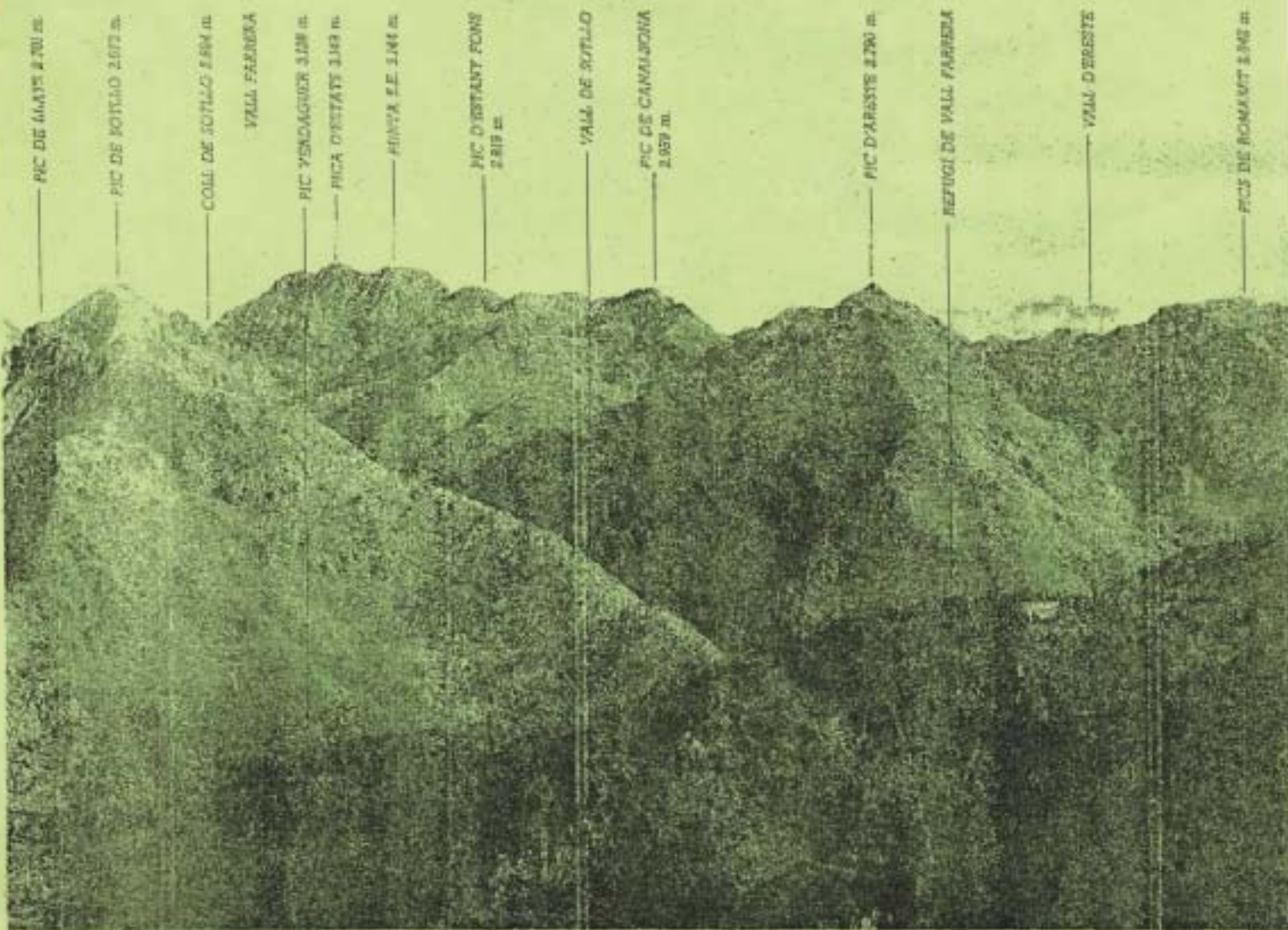

TRAVESSADA DE CATALUNYA A PEU

SECCIO DE CULTURA DE L'A.E. TALAIA

27 D'OCTUBRE DEL 1984

7 DE SETEMBRE DEL 1986

FREDES

GR-7

RLCA D'ESTATS

TRAVERSADA DE CATALUNYA A PEU23ª ETAPA PLA DE BONT - FICA D'ESTATS (15 Km, 93 participants)PRIMER INTENT

LA FICA D'ESTATS DES DEL PIC DE CENTFONTS

/12-13 de Juliol del 1986/

les etapes més significatives d'aquesta travessada com el pas de l'equador i l'etapa present, que haurien d'haver estat dignes d'uns dies brillants i assolellats; contràriament han esdevingut dies rúfols. El temps ha volgut fer-nos la traveta plovent; en la primera ocasió no va poder interrompre la nostra marxa, però si en aquesta segona i finalíssima de la travessada.

Sortim de Vilanova el dissabte dia dotze, a un quart de nou del matí, amb un autocar del MONNIC. Hem de dir que dels 93 participants, quasi la meitat s'hi afegirien a Àreu amb llurs cotxes particulars. L'itinerari que fem és el següent: quan som a Vilafranca enfilem l'autopista que ens duu fins a Montblanc, d'aquí deixem aquesta via ràpida per la carretera normal fins a Tàrraga on parem per esmorzar a l'Hostal del Carmen; després continuem per Balaguer, Tremp, La Pobla de Segur, Sort, Llavorsí, Alins i finalment

EL PLA DE BOET, LLOC APTÉ PER UNA ACAMPADA

Areu, on dinem. Són les tres de la tarda. Pel viatge es reparteix uns fulls d'uns guigs en recordança de mossèn Jacint Verdaguer i un recull d'aneodotes de la seva ascensió a la Pica d'Estats l'estiu del 1883. Alguns dinem, i també ens quedem a dormir al restaurant " LA VALL PERREIRA " d'Areu.

Acabats de dinar, agafem les tendes, i pugem als JEEP's que fan el recorregut d'Areu al Pla de Boet, per acampar en aquest idíllic lloc. A les set de la tarda comença a ploure de manera constant fins a mitj matí del dia següent; durant la pernocta ens acompanya el constant sorollet de la pluja, no desitjada.

A les cinc de la matinada del diumenge dia tretze ens reunim amb els acampats al pla de Boet, continua plovent i el campament ja ni es desperta; sols tren el cap en Salvador Rufí i decidim d'ajornar-ho pel proper mes de setembre. Durant el matí els acampadors van retornat a Areu a mesura que els JEEP's fan viatges; molts dels que porten cotxe propi ja tornen cap a Vilanova.

Els que anem amb l'autocar, en agrupar-nos, anem a dinar al menjador

ESTANY DE SOTILLO, AL FONS LA PICA D'ESTATS

envidriat del camping " Pica d'Estats " situat entre els pobles d'Àreu i la Força d'Àreu, a la riba dreta de la Noguera de la Vallferrera. Sortim d'Àreu a les cinc de la tarda pel mateix itinerari d'anada, refusant l'auto-pista; fem una parada al restaurant " EL PARC " , prop de Balaguer, a la carretera de Tàrraga. Després de Belltall torcem cap a Sarrià, Cabra del Camp, El Pla de Cabra, El Vendrell i Vilanova i la Geltrú. Durant el viatge es parla de fer un segon intent per assolir la Pica d'Estats els dies 6 i 7 de Setembre d'aquest any.

ASSOLIM EL CIM !

/6-7 de Setembre del 1986/

(15 km, 53 participants)

En aquesta ocasió també va ploure; ni el més optimista ho veia gens clar; però, sorprenentment, el dia següent tot el cel era ben net de núvols, per tant varem gaudir d'una etapa magnífica en un dia meravellós.

Sortim de Vilanova 31 marxadors a un quart de deu del matí, amb un autocar del MONNIO

ESTANY D'ESTATS DES DEL PORT DE SOTLLO

mitjançant medis propis de locomoció. L'itinerari és el mateix de la sortida precedent però, per esmorzar ens aturem a l'àrea de l'autopista del Penedès " MEDAS " . Són les deu del matí. Farem també en la font de la " FIGUERA ", situada a peu de carretera i a l'entrada del Congost de Collegats. A les tres de la tarda baixem a Llavorsí per dinar; ho fem a l'Hostal del Rey; mentre dinem, el cel s'ha encapotat ostensiblement, fins i tot dona la impressió de què caurà un bon xàfec. A dos quarts de cinc partim de Llavorsí i en una horeta ens presentem a Àreu; a les set fan cap els JUMP's que han de traslladar-nos al Pla de Boet.

També a les set es presenta, inoportuna, la pluja; amb aquesta situació, similar a l'anterior, ni el més optimista s'hi jugava deu cèntims per l'èxit de coronar el cim. Uns quants ens quedem a pernoctar a l'hotel de " LA VALL PENEDESA ". Passades un parell d'hores minva la precipitació, els núvols corren ràpidament obrint-se grans clarianes. La situació climatològica comença a millorar ostensiblement; agafa cos l'esperança d'aconseguir l'objectiu marcat. Ja que ha parat de ploure i encara s'hi veu, el meu

cunyat Rafael Jorba i jo mateix anem a donar un vol per les rodalies d'Àreu i, sense adonar-nos-en, fem cap a l'agregat de la Força d'Àreu, situat a tramuntana de la vall; ens sorpuèn trobar-hi els senyals del recentment marcat GR-11 que travessa el Pirineu català, des de Vielha al Cap de Creus passant per on ens trobem ara, amb un rètol indicador que diu: TAVESCAN - COLL DE TUDELA i VALL DE

BALAU - PLA DE BOST;

gosem, doncs, seguir-lo mitja hora i copsar la magnífica panoràmica sobre la vall Ferrera i Àreu que resta sota els nostres peus. L'endemà, dia set, a les cinc del matí, ens reunim amb els companys acompanyats al Pla de Bost per fer la tant esperada etapa de cloenda. La nit és fosca, el cel completament estrellat mentre algun estel fugaç ens il·lumina el campament. Com en una

processó nocturna sortim, un darrera l'altre,

amb les llinternes a la mà. Partim del Pla de Bost per la pista que mena a Àreu; i a mig centenar de metres la deixem per travessar el riu Noguera de la Vall Ferrera per sobre un pont fet amb troncs. Tot just traspassat hi ha uns rètols indicadors del Coll de Bost i el del refugi de Vallferrera; enfilem el sender del refugi que puja travessant uns aiguamolls.

ESTANY DE LA CUNTA D'ESTATS DES DEL PONT DE SOTILLO

PICA D'ESTATS (3141 m.)

Refugi de Vallferrera (1940 m.), passem pel seu costat, tot fent zigzagues; en Francesc Montaner ens fa de guia en aquest tram. Trencall de camins (2080 m.) amb un rètol indicador a la Pica d'Estats. Deixem el de la dreta, que penetra a la vall d'Areste, per continuar pel de l'esquerra que remunta el llom de la muntanya que separa les dues valls; primer planejant, per mes endavant baixar vers la vall de Sotillo. Quan comencem a davallar, el sender és perdedor i confús, car algunes piles de pedres no s'entreveuen prou bé de nit, ens quedem aturats uns minuts per cercar el vertader corriol. Mentretant comença a clarejar el nou dia; és aleshores quan trobem el sender escaient, situat en un nivell molt més inferior d'on ens trobem. Esmercem l'error cavallant per una paret rocosa que ens obliga a fer equilibris i agafar-nos per les escletxes i arrels que surten.

Arribem al torrent de Sotillo, creuant-lo per sobre d'uns troncs; continuem remuntant pel costat dret. Més endavant la vall s'eixampla, som el pla de la Socalma (2120 m.). A l'esquerra hi ha la balma d'aquest nom on en Josep Voltà i els seus dos fills hi han pernocat aquesta nit. La vall té

diferents plans esglacnats que cada cop s'eixamplen més; el següent és el de Canalbona o Pletiu de Sotillo (2200 m.) plé d'aiguamolls i un bon saltant d'aigua que el presideix com a teló de fons. Continuem ascendint per l'esquerra de la vall. Estany de Sotillo (2350 m.); passem arran de les seves tranquil·les aigües; en una zona planera a tramuntana de l'estany veiem les tendes de la família Contreras, que ahir s'avançaren fins a aquest lloc per passar-hi la nit, i, així, avançar un tros per què la caminada no sigui tan feixuga per a la seva filla Mireia.

Són tres quarts de nou quan ens aturem per esmorzar, al costat del torrent que baixa de la Coma de Sotillo; l'engrapada és molt ràpida i a les nou reemprenem la marxa. Seguim per la riba dreta del torrent que baixa de l'estany d'Estats, en una zona molt rocosa i àrida. Travessem el torrent per un gual de pedres, agafant una sendera que, mitjançant un gran revolt, remunta fins a la desembocadura de l'estany i
sobte com si fos un gran mirall agogut sobre la gespa de la vall. El paisatge és realment capdavaner i superb. Estany d'Estats (2400 m.), la Pica

DESCENDINT DE LA PICA PEL COSTAT FRANCES

es domina completament i resulta imponent, és enlairada com els pinacles d'una catedral gòtica. Passem a gual la desembocadura de l'estany d'Estats, per atansar-nos un altre cop a l'esquerra de la vall i per sobre de l'estany, que deixem enrere. Ara ascendim per la feixuga tartera del coll de Sotillo, on sembla no poder arribar-hi mai; la corrua de gent que hi serpenteja és una imatge inoblidable.

Port de Sotillo (2894 m.). Són dos quarts d'onze del matí. Som a la divisòria d'estats; ara ens prenem un petit recès abans de la marrada final; l'espera no s'allarga, ja que l'aire fred esdevé molest en aturar-nos i no és convenient que el cos es destempli. La majoria decideix pujar-hi de dret per la carena, passant pel pic Verdaguer; aquest tram és molt dret i seri, però es guanya temps per assolir la Pica d'Estats entre les onze i dos quarts de dotze. Val la pena arriscar-s'hi !. Uns quants optem per seguir la via normal: en Francesc Montaner i el seu fill, en Rafael Pateo i llur filler, en Josep M. Casas, Rafael Jorba, Victòrio Carbonell i el qui escriu aquestes ratlles. Des del coll, baixem cap al N. per la coma d'Estats francesa, on

AREU (VALL FARRERA) 1219 m.

en el fons es veu el petit estany de la Cometa d'Estats o de Barz, (2786 m.). Abans d'arribar a l'estany esmentat planejem per sota d'una congesta de neu, tot girant cap a la dreta, primer en direcció E. i després cap al S.E. pujant tot per tartera i agafant el vessant de la Pica d'Estats pel costat francès.

Mentre ascendim, per cercar el coll d'entre el pic del Montcalm i la Pica, ens creuem amb els primers companys que ja retornen de la Pica d'Estats; són la família Planas, més endavant en trobarem d'altres. Ara són dos quarts de dotze. Coll de Riufred (2978 m.). Es domina la salvatge vall francesa de Riufred, a l'esquerra el Montcalm (3077 m.) i a la dreta la ja propera Pica d'Estats (3143 m.); des d'aquí el pendent és més suau fins al cim. El cim de la Pica d'Estats no és molt espaiós, i ens hi hem d'apropar quasi bé demanant permís per passar, per la quantitat d'excursionistes que hi ha, no solament pel nostre grup, sinó l'afluència d'altres excursionistes catalans.

Aquest cim és un símbol pel fet d'ésser el sostre de Catalunya; del fet, així ho expressa la quantitat de senyeres amuntegades al costat de la

creu metàl·lica (posada per Mn. Antoni Batlle el 1936), la recent placa del centenari d'en Mossén Cinto Verdaguier, adossada potser en l'únic lloc viable de la cresta esperonada d'agulles rocoses.

Són les dotze del migdia; l'últim en arribar ho fa a un quart d'una. Es fan les fotografies obligades de grup
nera tímida i poc convençuda, potser degut a la manca d'alè pel cansament. Escoltem qui assegura que la ratlla fronterera no passa per aquesta oarena sino per una línia situada uns quants metres mes cap al nord ! (sic). El cert és que la panoràmica és formidable i impressionant; s'entrelluca bé una congesta de l'Aneto que, amb els seus 3404 m. d'altitud, competeix amb la Pica.

Malgrat la fita aconseguida ens adonem

BARRANC DEL SOTILLO, AL FONS EL PIC DE SOTILLO I LA PICA D'ESTATS

que solament estem a la meitat del camí; per aquest motiu la gent té cura de començar a desfilar cap avall; els darrers en abandonar el cimel ho fem a dos quarts d'una; això sí, tots per la via normal. Hi ha qui es vanta d'haver fet cinc pics: La Pica d'Estats, pic Verdaguier, pic S.E., Montcalm i Pic de Sotillo. No tenen cura.... Així com durant l'ascensió hem anat relativament agrupats,

en la cavallada esdevé la " desbandada general ". Els primers en arribar al Pla de Boet ho fan a les tres de la tarda, els ultims ho fem a dos quarts de set.

La cavallada és xafogosa, el sol no perdona i la cantimplora l'hem de reomplir en el riu. Quan tornem a passar pel llom que davalla del Pic d'Areste, i que ens permet saltar de la vall de Sotillo a la d'Areste, on hi ha el refugi; ens perdem, agafant un senderó fals. En Francesc Montaner, abans ens ho deia, "l'última vegada jo mateix aquí hem vaig embolicar"; oom de fet hi hem tornat a caure; en aquest esquenall de muntanya la gent hi ha fressat múltiples senderons que no van enlloc; suposem que , com ara nosaltres, déu ésser freqüent desorientar-se en aquest lloc. Demanem, doncs, des d'aquí, que es remarqui bé aquest tram tant difícil i inoportú.

Quan arribem al refugi tastem l'aigua de la font i continuem fins al Pla de Boet, on ens espera la Neus Solé que sol·licita d'en Victòrio Carbonell l'ajudi a plegar la tenda automàtica, doncs és tant fàcil que no ho ha sabut fer i s'ha fet un embolic dels grossos. Plegades les tendes agafem el JEEP (TAXI)(que dit de passada des de l'última vegada ja han augmentat de preu) i arribem a Aneu on ens espera l'autocar. A les vuit de la tarda partim d'Aneu cap a Vilanova, amb l'objectiu assolit i la joia d'haver-lo aconseguit, com a cloenda d'una llarga travessada. Fem el mateix itinerari per a retornar parant per sopar a l'Hostal Carmen. Són les onze de la nit. Arribem finalment sense cap més novetat a la plaça de l'estació a les dues de la matinada del dia vuit, dilluns.

D'aquí unes poques hores retornem al treball quotidià, però la joia de la fita aconseguida romandrà per sempre, enmarcada en unes jornades inoblidables que han reunit una munió d'excursionistes vilanovins que amb una voluntat tenaç hem sapigut acabar el llarg itinerari que ens havíem marcat per travessar la nostra terra estimada.

L'any vinent iniciarem un altre GR que porta el número 4. Esperem que, com aquest, el poguem acabar satisfactòriament i alegrar-nos-en com en aquesta ocasió. L'èxit depen de nosaltres i us hi esperem.

Ramon Casas i Vidal

